Стараєшся для них. Тож не спіткнись на римі.
Вони простять усе, а спотикнешся – ні.
Вони такі свої. Вони такі ранимі.
І найрідніші в рідній стороні.

Ти знаєш їх порив, гірку душевну вроду,
їх золоті лоби, їх золоті чуби…
Не вірять, коли ти без племені і роду,
і давньої журби,

і давньої злоби.

Яка метафора страшна –

чекати бунту,

а ще страшніша –

світових пожеж!

Прийди і доведи,

що з болю ти і грунту

ростеш.

Якщо захочуть – доведеш.

Бо ждуть. Хоч трішечки б орнаменту і крику.
Не слова. Не мовчання. Не тебе.
Не душу з-під поли –

безродну, напівдику

в столітті, що на тонкощі скупе.

В тобі таки живе маленький Мартін Іден,
і ти себе, як міг, коректно переміг.
Вони за тебе.

Всі і скрізь.

Ти їм потрібен.

Кому іще потрібен ти, крім них?